

تبلور و ابراز فرهنگ و هنر مردم عسلویه توأم با توسعه گردشگری پایدار منطقه

مانا آغوز شاهمرادی*^۱، حیدر جهان بخش^۲، ندا متولی باشی نایینی^۳

۱- کارشناسی ارشد مهندسی معماری، (manashahmoradi_architect@yahoo.com)

۲- دکترای معماری و استادیار دانشگاه پیام نور، (H_Jahanbakhsh@pnu.ac.ir)

۳- کارشناسی ارشد مهندسی معماری، (neda.motavalli@gmail.com)

چکیده

با جنبش‌های شهرسازی اخیر در شهرهای ایران و بویژه تهران، شهرهای دیگر با وجود تکاپو، از جهتی رو به صعود کمی و از جهت دیگر رو به سقوط کیفی، از لحاظ تقلیدهای کورکورانه در معماری ساختمان بدون توجه به فرهنگ منطقه و تنها با نگاهی از حیثه زیباشناسی، به دور از کاربردی بودن آن، هستند که باعث عدم توجه بازدیدکنندگان از چنین مکان‌هایی می‌شود. این امر بدنبال خود، ضعف در پایداری مناطق بومی را به همراه داشته است. با تحقیقات میدانی و تجربی در زندگی مردم بومی و غیربومی ساکن در عسلویه، چه از ابعاد فرهنگی و چه از لحاظ صنعت ساخت، عدم توجه به موارد فوق را می‌توان به وضوح شاهد بود. شهرستان عسلویه با داشتن سنت‌ها، مراسم خاص محلی و لباس‌های مخصوص به خود، دارای یک فرهنگ غنی، باارزش و قابل ارائه به قشرهای دیگر می‌باشد. توجه به این شهرستان با رفت‌وآمدهای متعدد و انحصاری که به سبب وجود منطقه پتروشیمی، دارا می‌باشد، از یک سو حائز اهمیت بوده و از سوی دیگر عدم وجود امکانات مناسب برای تأمین نیازهای یاد شده در آن که بتواند پاسخگوی تبلور مسائل فرهنگی و گردشگری پایدار آن منطقه، برای مردمی که به آنجا رفت‌وآمد دارند و یا سفر خواهند کرد، باشد و همچنین بتوان از آن بعنوان یک سمبل در نوار ساحلی آنجا برای کشتی‌هایی که عبور می‌کنند، بهره جست. برای تحقق بخشیدن به این هدف، می‌توان با در نظر داشتن معماری بومی منطبق بر آنجا و شناخت فرهنگ، هنر و سنت‌های ساکنین، به نوعی توسعه صنعتی و اقتصادی را همگام با توسعه گردشگری، با ایجاد امکانات مناسب و متناسب، کارا دانست و گامی موثر در این زمینه برداشت.

واژه‌های کلیدی: معماری بومی، گردشگری پایدار، شهرستان عسلویه، فرهنگ و هنر